

tema lootus-dieft! Tõeste, mina näen nüüd ka tema tõmmukaid pilufilmi kõrre wahelt wahtima — tule, juttuista minule idiki, mis Sina tead Im-hotepi tütrelehest Memfisi linnast!” Ja tema talutas oma kallifest dispuu warjulise pöesa alla.

„Thaiis oli,“ jutustas Gotthold, „tõige tenam neiu wanas pyramiidi linnas ja oli oma onu-poja Nehho, Aapispreestri, kihlatud pruut. — Seal tuli üks suur õnnetus. Üks Tyfoni wõeras, kes kauge Saarde-Runingriigi saatkonnaga tulnud, tema film langes tõmmuka Thaiisi peale ja tema süda läks leelama, aga enne kui nemad wõeraste Jumalate maale põgeneda jõudsiwad — oli wist äraandja ärkanud. — Niiluse laene, mis templi-linnast mööda kohas, paiskas ühe ruuge juuksetega furnuhea templi trepi peale. Üks hirmus asi oli sündinud, furnuhea läbi oli pühitsetud wesi roojaastatud — kas oli see üks mõrtsukategu, kas oli üks õnnetus? Ja kui kergest oli Jumalate wiha sütitatud, sest see oli just selle aea eel, kus Pealt-ja Alt-Egyptuse Issand wesiwärawat Niiluse wõtmega lahti teeb, kus Jisisi peast till kufub, jõge pae-suma paneb ja otsata hõiskamine eht otsata leinamine läbi maa kostab. See oli üks paha täht! Pühad kasid ja koerad roomasiwad wingudes läbi templi, ka püha pull Aapis oli haiglane ja ei tahtnud süia; tema Preester Nehho läristas aga omad walged riided

idhki ja oli ööd ja pääwad nuttes filmi maas. Püha pääwa lardeti rohlem kui teda oodati, ja juba oli nõuaks wõetud Niilasele tema harjunud ohwrit, üht ehtetatud neiu Preestri sugust, palluda — Thaiisi noorem õde Neesert oli selleks wälja walitud. — Koledast auustatud neiu palwed ei aitanud ühtigi, kust pidi ka kedagi tema asemele leitama — kuidas kohkusiwad aga Preestrid ja naesed, kui lilledega ja wiljadega ehtetatud lawa peal kallimas ehtes tena Thaiis ilmus — kuldseist kettidest kättest ja jalgest nii lammitsetud, et tema waewalt ohwri-waagnat linni pidada suutis. — „Sina oled ühe Preestri pruut,“ hüdsiwad hulgad, „Sind Niiluse Jumal ei taha!“ — „Mina olen üks neiu, nagu see teine,“ wastas tema uhkest, „ja minu õnn on Niiluses!“ Keegi ei saanud tema jutust aru, kui aga üksi tema isa ja Aapispreester Nehho.

Pitt kohkutaw aeg tuli. Preestrite ühehäälised, igawad laulud kostsiwad, ja lilled Thaiisi pea peal närtsiwiwad Tyfoni ägeduses. Wiimaks, wiimaks kerkis Niiluse wesi natuke; waljumini ja läredamini kostsiwad Preestrite laulud, ja wahwa meelega largas Thaiis surma fiske. Keerutates õliwad ennast laened tema üle kofku ja tõusiwad ja tõusiwad, weeresiwad wahutates üle kallaste — püha till oli langenud — Jisisi oli ohwrit-wasta